

det er han jo. Nu faar vi se, hvad det Spektakel bliver til . . .
Ja ja, Godnat!”

Grosserer Søholm havde sit Kontor ved Vestervold. Hans Privatbolig — en nybygget, palæagtig Villa — laa i det fornemme Kvarter foran paa Østerbro. Hver Søndags Morgen Klokken otte kørte han hjemmefra i et elefantgraat Kæmpeautomobil, og indtil han ved Sekstiden vendte tilbage, repræsenteredes Familien af hans to ugifte Døtre, Frøknerne Cecilie og Constance, samt af hans Søster, den gamle Frøken Søholm, der under Broderens Fraværelse var Husets egenlige Herskerinde.

Grossererens Kone levede ganske vist endnu men blev kun halvvejs regnet med til Familien. Som en fattig Slægtning, der spiste Naadsensbrød der i Huset, havde hun sit Stade inde i Spisestuen, hvor hun fik Lov til at sidde ved et af Vinduerne med et Strikketøj. Den forhenværende Grønthandlerske havde vist sig ganske uimodtagelig for selskabelig Dressur, og Aarene havde i det hele taget ikke virket udviklende paa hendes Aandsevner. Hun sad ved sit Vindu og lyttede med det samme sky Udtryk som en mishandlet Hest og spiste kun med ved Bordet, naar der ikke var Fremmede.

For Døtrene var hun udelukkende deres Fars Kone, og for Frøken Søholm var hun et Huskors, som det til hendes store Ærgrelse ikke var lykkedes hende at plage Livet af.

Frøknerne Cecilie og Constance var begge høje, slanke Skikkelser, der lignede deres Søster Fru Vilhelmine, saa Folk tidt tog fejl af dem paa Gaden. De gik ligesom hun altid meget elegant klædt og var den meste Tid af Dagen optaget af deres Garderobe og Frisyre.

„Kaffespøstrene“, som man kaldte dem i Byen, havde alle tre faaet deres Opdragelse i en udenlandsk Pension, og den yngste af dem, Frøken Constance, var nylig vendt hjem fra et Besøg i Tyskland som forlovet. Hendes Kæreste, en Ulanofficer og Friherre, ventedes til Byen i den nærmeste Fremtid. Baade Grossererens og hans Søster var meget tilfredse med Partiet. Den tilkommende Friherreindetitel var for dem et Vederlag for den